

Her hittast ung og gomul

Kondittarið í Havn missir ikki arbeidsfólk

Arbeidið hjá Merry og hinum á Kondittarinum er allan dagin at bordreiða og taka av aftur bordinum

Myndir: Kalmar

Orð: Randi

Hjorleif Kúrberg og Petur Sigurd Rasmussen hava í árávis verið fastir gestir á Kondittarinum

Ein týsmorgun á Kondittarinum í Havn. Ikki heilt vanligur, tí tað merkist, at skúlarir eru stongdir: eingir skúlanæmingar.

Kanska í minna lagi av fólk, men annars er alt, sum tað plagar at vera.

Við eitt vindeyga sita nakrir og tosa um leyst og fast. Bløðini eru frammi, veðrið og verkfallið. Lærarar eru ímillum, sum hava fri, og teir tosa eisini um ársroyndina, sum stendur fyrri durum, og sum er nervað av verkfallinum.

Onnur sita einsamøll við einum kaffikoppi og lesa bløðini. Onkur hevur verið til handils og er komin inn

at fáa ein munn. Nakrar skúlagentur, sum hava fri, sita og rokka og roykja og drekka sodavatn.

Klokkan er úti við tiggju. Borðið við tað innasta vindeygað er reserverað, soleiðis sum tað er hvønn morgun hesa tíðina. Kopparnir standa klárir. Fimm eru teir, sum hvønn einasta fyrrapart hittast við sama borði á Kondittarinum. Men henda dagin er teir bara tveir, hinir eru antin burturstaddir ella hava forfall frá morgunfundinum á Kondittarinum.

Tær stöðast

Umframt eina, sum arbeidir í køkinum, og eina,

sum vaskar, eru tær fyra, sum servera. Tvær frá átta til trý, hinar frá trý til sjei. Kondittarið er annars opið frá niggju til seks.

Tær hava allar fyra arbeitt leingi á Kondittarinum, millum 10 og 20 ár.

— Hvi? Tí her er so gott at vera. Arbeidið er sjálvstøðugt, vit gera, sum vit vilja, og aldri er eitt øvugt orð okkara millum, siga Hanna og Merry.

Nógv vitja

Tær lata eisini væl at teimum, sum koma inn á Kondittarið. Fleiri teirra kenna tær so væl, at tað er sum ein familja. Tað er ikki nakar ávisur samfelagsbólkur, sum er á Kondittarinum. Har koma øll. Líka frá barnagarðsaldri og til eldri fólk. Fleiri halda fram við at vitja Kondittarið ár eftir ár, og fleiri av teimum vaksnu siga seg hava lagt ein stóran part av lummipengunum eftir seg á Kondittarinum.

Eini 40-50 fólk vitja eisini Kondittarið í døgurðatímanum. Tá ber

til at fáa frikadellur og eplasalat, ella eisini ein bita aftur við einum drekkamunni.

Arbeidið hjá teimum er javnt allan dagin. Har er so at siga altíð fólk. Beint eftir arbeiddstíð eru tey kanska fleiri, tí vanligt er at møtast á Kondittarinum. Um summarið, tá alt ferðafólkið vitjar, kann onkuntið vera eitt eindur trongligt, men strævið vilja Hanna og Merry ikki kalla arbeidið. Teimum dámar fólkin — og fólkunum dámar Kondittarið.

